

Naturligste, og hvor der er Spørgsmaal om ad den Del, ved Lov at medvirke, der skal jeg være med. Der staaer, at „Folketjens Forfatning skal ordnes ved Lov“, men det hedder ogsaa: „Med Lov skal Du Land bygge,“ men dette er ikke ved een Lov. Det er ved frivillige Foranstaltninger at Guds Rige bedst kan blive fremmet, og at der kan blive et sandt Menighedsliv.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ja, denne Lov kan ikke rose sig af, at den er saa overordentlig lille. Jeg troede ellers ikke, at det skulde være Maalestøtten, om en Lov var lang eller kort. Jeg vil bemærke, at da den ærede Landstingsmand forrige Gang havde Ordet, sagde han, at det var en Tidsfrist, han ønskede, engang i Tiden vilde han nok bidrage til at opfylde Grundlovens Bud, men ikke for Tiden. Ubetimelig! Ja, det Ord kjende vi, der i mange Aar have kæmpet for den constitutionelle Frihed. (Lehmann: Ja!). „Ubetimelig“ var altid den Indbending og det store Vaaben, man holdt mod os. Men nu vil altsaa den ærede Landstingsmand forlade det, han forrige Gang sagde. Han er imod een Lov, han vil have det parteret ud i smaa Love. Men seer den ærede Landstingsmand da ikke, at hans Ønske er opfyldt? Her er ingen Lov om en Kirkeforfatning, men om en enkelt Deel deraf; her har han det parteret ud. Han finder, at det Hele er for stort et Stykke paa een Gang; det skal skjæres ud i smaa Stykker. Her har han et saadant Stykke. Hvis der forelaa en heel Lov om en Kirkeforfatning, kunde han sige: Det er for Meget; jeg kan ikke fordrøie saa Meget paa een Gang; maa jeg bede om at faae det i flere Mundsfulde, flere Love. Men det er jo skeet her. Der ligger maastee noget meget Naturligt i den ærede Landstingsmands egentlige Tanke. Han siger: Jeg vil kun Love, der give Frihed; jeg vil rive alle Skranke bort; jeg vil give enhver Frihed, som gives kan, og Ordningen vil jeg overlade til Vorherre. Ja, men lad os da ogsaa gaae i den Retning, og det vil da gaae ud paa ogsaa at have alle Bestemmelser om den bestilte Geistlighed, dens Fønning osv. Men det stri-

der rigtignok mod Grundlovens Mand. Grundloven holder bestemt paa en Folkekirke, der skal understøttes af Staten, og den vil, at Folkekirkeforfatning skal ordnes ved Lov. Hvis den ærede Landstingsmand derfor vil arbejde i den Retning, jeg angav, saa arbejder han mod den anden Retning, den, der gaaer gennem Grundloven.

Madvig: Hvad jeg vilde sige, er omtrent bleven sagt, men jeg skal dog tilføie, at der er visse smukke Ord, som idelig komme igjen, men som i Virkeligheden Intet bethyde. Frivillighedens Lov klinger smukt og Frivillighed er en god Ting, men Rigsdagen har Intet at gjøre med Frivillighed. Vi gribe netop ind, hvor der er Trang til en Forskrift. Spørgsmaalet om en Kirkeforfatning foreligger slet ikke nu, og naar der er sagt her, at der behøves Tid dertil, saa kunne vi faae Tid nok til at vente. Der kan hengaae lang Tid fra dette første Trin, der nu skeer til at organisere Noget i virkelig Retning, indtil man kommer hen til en virkelig Kirkeforfatning, enten det nu bliver et Kirkeraad eller hvad det bliver. Der er ved denne Lovs Vedtagelse slet ikke vedtaget Noget, der kan præjubicere, hvorledes den Kirkeforfatning i sin Tid vil blive, som ifølge Grundloven stilles Kirken, men slet ikke stables ved denne Lov.

Formanden: Den 2den Landstingsmand for 10de Kreds har Ordet.

Lehmann: Jeg frasalder Ordet.

Da ikke Flere forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved, efterat

§§ 24, 25 og 26 (see Anh. A, Sp. 1212 og 13) vare ansete for vedtagne uden Afstemning.

1) Forslag af Udvalget til § 27 (§ 28): at Ordene (Lin. 4): „hvorimod denne i modsat Fald kun kan træde i Virksomhed“, forandres til: „Nægtet Biskoppen Tilladelse, kan Forandringen kun skee“. Vedtoges eenstemmig med 36 Stemmer.